

Arrest

nr. 210 787 van 11 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A bus 6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 mei 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 16 november 2017 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in functie van haar Belgische grootvader.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 14 mei 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing is de bestreden beslissing en luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.11.2017 werd ingediend door:

Naam: A.

Voorna(a)m(en): O.

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: 14.08.1992

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met in functie van haar grootvader, de genaamde A.A. (...) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene legt bewijzen voor van verzenden van geld van de referentiepersoon naar betrokkene via Moneytrans en Ria als bewijs dat zij ten laste is van haar Belgische grootvader. Echter werd er geen enkel bewijs geleverd dat betrokkene in het land van herkomst of origine onvermogen was, zodat geenszins blijkt dat betrokkene noodzakelijkerwijze aangewezen was op de financiële ondersteuning van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te voorzien en er aldus ook niet blijkt dat zij ten laste zou zijn van referentiepersoon. Ook werd geen attest van het OCMW voorgelegd op naam van betrokkene.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het voorgelegde attest van de Christelijke Mutualiteit dd. 10.01.2018, waaruit blijkt dat betrokkene verzekeraar is wanneer aan bepaalde in de wet voorgeschreven voorwaarden voldaan is, en dit in de hoedanigheid van persoon ten laste, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Er dient opgemerkt te worden dat, voor zover een inschrijving ten laste van referentiepersoon bij de mutualiteit voor betrokkene nog mogelijk zou zijn, dit ten laste zijn niet dezelfde betekenis en inhoud heeft als het ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Het gegeven dat betrokkene sedert 12.12.2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Conform art. 40ter dient de Belgische referentiepersoon bovendien aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, dit om voor zichzelf en degene door wie hij zich wenst te laten vervoegen, te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Uit de voorgelegde documenten blijkt dat referentiepersoon reeds ten laste valt van de overheid. Referentiepersoon zijn pensioen, € 734,59, bestaat immers voor € 621,74 aan IGO. Het feit dat referentiepersoon recht heeft op IGO, wijst reeds op een behoefte. Er kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat hij er financieel toe in staat zou zijn nog iemand ten laste te nemen. De betaling van IGO wordt bovendien verzekerd door de federale overheid. Referentiepersoon valt aldus reeds ten laste van de overheid. Hij kan zodoende ook niet voorkomen dat naast de referentiepersoon ook betrokkene zelf ten laste valt van de overheid. Dat referentiepersoon zich tevens bewust is van zijn kwetsbare financiële situatie, blijkt bovendien uit het feit dat hij een sociale woning betreft. Indien hij voldoende inkomen zou hebben, zou hij immers € 985 (+ index) per maand aan huur moeten betalen in de plaats van € 345,86 dat hij nu maandelijks dient te betalen.

De voorgelegde loonfiches van betrokkene doen aan deze vaststellingen geen afbreuk.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter en 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster op:

"- Schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 40bis, §2, eerste lid, 3° juncto art. 40 ter van de vreemdelingenwet

- Schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)

- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht".

Na een theoretische uiteenzetting betoogt verzoekster als volgt:

"2.1.2. Ten laste van de Belgische moeder - toepassing op de feitsituatie in casu

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat:

- verzoekster niet aantoont dat zij voorafgaandelijk aan de bestreden aanvraag en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon (in casu haar Belgische grootvader). Verzoekster brengt geen enkel bewijs naar voren waaruit blijkt dat zij in Armenië onvermogen zou zijn.

TEN EERSTE is het uiteraard zo dat verzoekster ten laste moet zijn van haar Belgische grootvader en zij derhalve afhankelijk moet zijn van de materiële steun vanwege haar Belgische grootvader.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet spreekt immers van bloedverwanten in neerdalende lijn "die te hunnen laste zijn".

Nergens kan er worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over afdoende bestaansmiddelen enkel zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van herkomst.

Verwerende partij daarentegen stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster hoe dan ook moest aantonen dat zij financieel/materieel afhankelijk was van haar Belgische grootvader in het land van herkomst dewelke zij in casu heeft gedaan.

Verwerende partij stelt zelf in de bestreden beslissing dat verzoekster bewijzen van geldstortingen via Moneytrans en Ria naar voren heeft gebracht, dewelke onstuitbaar aantonen dat zij weldegelijk financieel afhankelijk was van haar Belgische grootvader in de periode voorafgaand haar aankomst naar België.

Verwerende partij specificeert de hoegrootheid van deze bedragen niet en neemt tevens de regelmatige periode van stortingen niet in aanmerking, temeer daar de Bijlage 19ter dd. 16/11/2017 uitsluitend om de volgende stukken vraagt: bewijs ten laste, bewijs voldoende bestaan, voldoende huisvesting en ziekteverzekering.

Deze Bijlage 19ter verzoekt nergens formeel aan verzoekster om andere bewijsstukken toe te voegen zoals o.a. bewijs van geen eigendommen in het land van herkomst en/of geen inkomen in het land van herkomst. Tevens wordt nergens om een attest van de Ocmw gevraagd.

Deze materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te kunnen overleven in haar herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met zijn financiële en sociale omstandigheden.

Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats.

Verwerende partij moet daarbij tevens rekening houden met de financiële en sociale omstandigheden.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Het staat in casu buiten kijf dat verzoekster - financieel en materieel - ondersteund werd door haar Belgische grootvader. Zij heeft de gevraagde documenten conform de Bijlage 19ter tijdig en regelmatig naar vorm bij verwerende partij gedeponneerd.

Dat kan uiteraard een wettig of een onwettig verblijf zijn. In dit geval moet verwerende partij verzoeker ten laste beschouwen als verzoeker de Belg of Unieburger ingeschreven staan op het/elfde adres, of de Belg of Unieburger zijn huisvesting financiert. Het bewijs van 6 maanden overschrijvingen voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging hoeft verzoeker in dit geval niet voor te leggen¹.

In het arrest JIA van het Hof van Justitie van 9 januari '2007 heeft het Hof gesteld dat de voorwaarde van "ten laste " inhoudt dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan "de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot ten einde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan". De bewijslast inzake het ten laste zijn van een Belgische moeder ligt derhalve bij verzoeker.

Het staat in casu buiten kijf dat verzoekster ten laste is van haar Belgische grootvader aangezien zij geldstortingen via Moneytrans en Ria naar voren heeft gebracht dewelke voorafgaandelijk hebben plaatsgevonden in het land van origine.

Dit gegeven wordt in de bestreden beslissing nergens onderzocht en gemotiveerd.

Het bewijs van 6 maanden overschrijvingen voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging hoeft verzoekster in casu aldus voorgelegd. Verwerende partij onderzoekt en motiveert niet waarom deze geldstortingen dewelke verzoekster in staat stellen om te overleven in Armenië zomaar buiten spel worden geplaatst, wijl de Bijlage 19ter niet expressis verbis om andere documenten verzoekt.

Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoekster recht heeft op gezinshereniging.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekster met haar Belgische grootvader en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de afhankelijkheidsgraad en financiële situatie van de referentiepersoon.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginzelen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 - 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;

2.1.3. Voldoende bestaansmiddelen - toepassing op de feiten situatie in casu

Het is uiteraard de vreemdeling die vervoegd wordt, in casu de Belgische partner van verzoekster die moet bewijzen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Overeenkomstig art. 7, §1, c van de Richtlijn 2003/86 worden de aard en de regelmaat van deze inkomsten beoordeeld en wordt er rekening gehouden met het niveau van de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden ten laste van de vervoegde vreemdeling.

Daarenboven is het zo dat vreemdelingen die een vervangingsinkomen ontvangen, zoals bvb. een werkloosheidsuitkering, niet beschouwd wordt als ten laste van de openbare overheden (Pari St. Doe 51-2478/001 p. 48).

De bestaansmiddelen van de vervoegde vreemdeling moet thans gelijk zijn aan minstens 120% van het leefloon tarief - persoon met een gezin ten laste - en zulks conforme art. 40ter Verblijfswet.

Momenteel bedraagt dat 1307,78 EUR. Het bedrag is gekoppeld aan de spilindex van de consumptieprijzen.

Desalniettemin, moet men zoals vermeld bij het beoordelen van de bestaansmiddelen rekening houden met de aard en regelmatigheid van deze inkomsten, met dien verstande dat leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachtuitkering en een overbruggingsuitkering niet in aanmerking kunnen worden genomen.

De inkomensgrens van 120% leefloon is volgens het arrest Chakroun van 4 maart 2010, nr. C- 578/08 te hoog en strijdig met de rechtspraak van het Hof van Justitie. Bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan 100% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' zouden voldoende moeten zijn2.

Als de vreemdeling die vervoegd wordt geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, mag verwerende partij de aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren.

Verwerende partij moet eerst een behoefteanalyse maken van het gezin. Op basis daarvan bepaalt verwerende partij welke bestaansmiddelen verzoekers nodig hebben om inde behoeften van hun gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid (art. 42, §1, tweede lid Vw.).

Wanneer zelfs het gezinslid in casu geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, moet verwerende partij een behoefteanalyse maken van het integraal gezin en op basis daarvan vaststellen welke bestaansmiddelen zij behoeven om in hun behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de overheid wat verwerende partij in casu duidelijk niet afdoende heeft gedaan om reden dat uit het AD onstuitbaar blijkt dat er tevens loonbrieven werden voorgelegd.

Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw. moet verwerende partij in dit geval een behoefteanalyse maken. Zij moet nagaan of de burger en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Er rust in het verlengde hiervan een motiveringsverplichting in hoofde van verwerende partij waaruit moet blijken dat aan deze behoefteanalyse werd voldaan.

Immers, deze bepaling stelt een onderzoek op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden, om te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

De loutere verwijzing naar het gegeven dat de referentiepersoon een IGO inkomen heeft voldoet daartoe niet, aangezien uit de stukken van het administratief dossier tevens blijkt dat de Belgische

referentiepersoon en zijn echtgenote (in casu de Belgische grootmoeder) tevens arbeid verrichten in het Rijk. De loonbrieven zijn gekend aan verwerende partij.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekster, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet namelijk dat hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling temeer daar uit het administratief dossier blijkt dat de Belgische referentiepersoon arbeid verricht en loonbrieven naar voren heeft gebracht.

De vraag waarom de voorgelegde loonbrieven van betrokkene aan deze vaststellingen geen afbreuk kunnen doen, blijft onbeantwoord en ongemotiveerd.

Verwerende partij plaatste de loonbrieven van de Belgische grootouders van verzoekster zonder een afdoende onderzoek en motivering zomaar buiten spel.

Aangezien verwerende partij op 14/05/2018 prompt is overgegaan tot het treffen van de bestreden beslissing, heeft zij uiteraard niet de kans gehad om aan verzoekster bescheiden en inlichtingen hieromtrent te verzoeken.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen.

De verwerende partij heeft in casu onzorgvuldig geoordeeld door geen rekening te houden met de eigen behoefte van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden zoals o.a. de inkomsten uit arbeid van de grootouders van verzoekster en inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen, zoals dat is vereist door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekster met haar Belgische grootvader en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de financiële situatie van de referentiepersoon.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 - 1983, 963.).*

Dat het middel bijgevolg ernstig is;”.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven

[...]”

Artikel 40 ter, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(...

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. (...).”

2.6. Vermits in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk sprake is van familieleden *“die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”*, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, kan worden vastgesteld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (cf. RvS 29 mei 2018, nr. 241.649). Het houdt dus in dat verzoekster moet bewijzen in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van haar grootvader.

2.7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet betwist dat verzoekster in het land van herkomst de begunstigde is geweest van geldstortingen die door haar grootvader werden uitgevoerd. De verwerende partij valt er echter over dat verzoekster geen bewijs van onvermogen in het land van herkomst heeft overgemaakt en is van oordeel dat zodoende *“geenszins blijkt dat betrokkene noodzakelijkerwijze aangewezen was op de financiële ondersteuning van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te voorzien en er aldus ook niet blijkt dat zij ten laste zou zijn van referentiepersoon. Ook werd geen attest van het OCMW voorgelegd op naam van betrokkene.”*

2.8. Hiertegen brengt verzoekster in dat zij niet wist dat het bewijs van onvermogen en een attest van het OCMW moesten worden overgemaakt en dat dit ook niet blijkt uit de bijlage 19ter.

2.9. Het formulier (bijlage 19ter) waarop verzoeksters aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart werd genoteerd, bevindt zich in het administratief dossier. Het dateert van 16 november 2017. Hierop werd door de betrokken gemeenteamttenaar ingevuld dat verzoekster zich heeft aangemeld om een verblijfs-

aanvraag in te dienen als bloedverwant in neergaande lijn van A.A. en de bloedverwantschap bewezen werd met een geboorteakte. Verder blijkt uit de bijlage 19ter dat verzoekster verzocht werd om binnen de drie maanden over te leggen, *“bewijs ten laste, bewijs voldoende middelen van bestaan, voldoende huisvesting en ziekteverzekering”*.

2.10. Hieruit blijkt dat verzoekster kan gevolgd worden in haar betoog dat haar niet specifiek gevraagd werd om het bewijs van onvermogen en een attest van het OCMW over te maken.

2.11. De Raad wijst er op dat, bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake, het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden inzake het ten laste zijn in het land van herkomst vrij is en dat de bewijslast daartoe op de aanvrager rust. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de aanvrager het bewijs van deze voorwaarden levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de voorwaarden van het ten laste zijn in het land van herkomst afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer, die het bestuur zelf bepaalt. Indien welbepaalde stukken onontbeerlijk zijn en het overleggen ervan niet uitdrukkelijk bepaald is in de reglementering, komt het de verwerende partij toe de verzoekende partij via de bevoegde gemeente uit te nodigen dergelijke stukken neer te leggen. Echter blijkt zoals hierboven werd gesteld, dat verzoekster niet werd verzocht om het bewijs van onvermogen en een attest van het OCMW over te maken. Het is dan ook kennelijk onredelijk en dus in strijd met de materiële motiveringsplicht wanneer de verwerende partij na de vaststelling dat verzoekster geen bewijs van onvermogen in het land van herkomst heeft overgemaakt, van oordeel is dat *‘geenszins blijkt dat betrokkene noodzakelijkerwijze aangewezen was op de financiële ondersteuning van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te voorzien en er aldus ook niet blijkt dat zij ten laste zou zijn van referentiepersoon’* en in dit verband er tevens over valt dat *“Ook geen attest van het OCMW voorgelegd [werd] op naam van betrokkene.”*

2.12. Het verweer in de nota kan niet tot een andersluidend oordeel leiden. Hierin wordt namelijk enkel gesteld dat de determinerende motieven op grond waarvan de bestreden beslissing is getroffen, hierin weergegeven worden en dat de verwerende partij haar appreciatiemarge noch de bepalingen in het middel heeft geschonden nu verzoekster haar afhankelijkheidsrelatie niet voldoende kan aantonen. Verwerende partij kan voorts, gelet op wat in het verzoekschrift kan worden gelezen, bezwaarlijk voorhouden dat verzoekster niet uitdrukkelijk “de motivatie” van de bestreden beslissing betwist.

2.13. Verder bekritiseert verzoekster de vaststelling in de bestreden beslissing, *“De voorgelegde loonfiches van betrokkene doen aan deze vaststellingen geen afbreuk.”* Zij brengt hiertegen in, *“De loutere verwijzing naar het gegeven dat de referentiepersoon een IGO inkomen heeft voldoet daartoe niet, aangezien uit de stukken van het administratief dossier tevens blijkt dat de Belgische referentiepersoon en zijn echtgenote (in casu de Belgische grootmoeder) tevens arbeid verrichten in het Rijk. De loonbrieven zijn gekend aan verwerende partij. (...) De vraag waarom de voorgelegde loonbrieven van betrokkene aan deze vaststellingen geen afbreuk kunnen doen, blijft onbeantwoord en ongemotiveerd.”*

2.14. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster loonfiches heeft overgemaakt van haar Belgische grootvader, A.A. Verzoekster mag dan ook de verwachting koesteren dat ze in de bestreden beslissing een uitleg vindt waarom deze loonfiches buiten beschouwing worden gelaten door de verwerende partij in het vraagstuk of de Belgische referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen. In de bestreden beslissing kan hierover echter geen uitleg gevonden worden. De mededeling in de bestreden beslissing *“De voorgelegde loonfiches van betrokkene doen aan deze vaststellingen geen afbreuk”*, kan te dezen bezwaarlijk volstaan. De formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden dan ook geschonden door de bestreden beslissing.

2.15. Het verweer in de nota kan niet tot een andersluidend oordeel leiden. De verwerende partij legt de nadruk op de beoordeling in de bestreden beslissing van het pensioen van verzoeksters grootvader, met name dat dit uit een inkomensgarantie voor ouderen bestaat, haalt het arrest Chakroun aan maar gaat niet in op de kritiek van verzoekster dat geen uitleg wordt verstrekt aangaande de door haar overgemaakte loonfiches van haar grootvader en grootmoeder.

2.16. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangezien de bestreden beslissing niet overeind blijft door de overige overwegingen die erin figureren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 mei 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA